

Ο ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ (Ματθ. 6, 22-33)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στα Ηλιοβούνια, στις 20/6/1999)

1. Τα σπουδαιότερα μάτια

Μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, χωρίς λυχνάρι, δεν βλέπει κανείς τίποτα. Το ίδιο γίνεται και αν κάποιος δεν έχει γερά μάτια. Ζει μόνιμα στο σκοτάδι. Μεγάλο δώρο τα μάτια και πολύ χρήσιμο! Με αυτά βλέπεις την ομορφιά του κόσμου! Με αυτά έχεις ποιότητα ζωής.

Αλλά αδελφοί, ο Χριστός, παρότι έπλασε τόσο όμορφα τα μάτια τού σώματος και ξέρει καλύτερα από μας την αξία τους, μας μίλησε στο Ευαγγέλιο για κάποια άλλα εσωτερικά μάτια. Μας είπε: Προσέξτε. Εκτός από το σώμα υπάρχει και η ψυχή, υπάρχει και Θεός. Αν για την επίγεια ζωή, το να βλέπει κανείς με τα μάτια τα σωματικά, είναι τόσο σπουδαίο, ασύγκριτα σπουδαιότερο είναι να έχει ο άνθρωπος ανοικτά τα μάτια της ψυχής και να βλέπει το καλό.

Να βλέπει το θέλημα του Θεού.

Να ξέρει ποιό είναι εκείνο που τον πηγαίνει κοντά στον Θεό και τον κάνει να μοιάζει λίγο με τους Αγίους.

Και ακόμη περισσότερο, να «βλέπει» τον Θεό και την βασιλεία Του!

Δηλαδή, να καταλαβαίνει ότι υπάρχει Θεός, ότι είναι Παντοδύναμος, ότι είναι Πανάγαθος, και να ποθεί την Βασιλεία Του.

Λίγα πράγματα βλέπουμε στην ζωή μας. Μόνο εκείνα που είναι μπροστά μας. Αλλά καταλαβαίνουμε πολλά.

Κατά τον ίδιο τρόπο και για την ψυχή μας, και για τον Θεό λίγα βλέπουμε, περισσότερα καταλαβαίνουμε. Θαρθεί μια ημέρα που θα δούμε πολλά και θα καταλάβουμε πολλά. Και όσο προχωρεί ο άνθρωπος στην πνευματική ζωή, παρακαλεί τον Θεό να του κρατάει ανοικτά τα μάτια της ψυχής του και έτσι αξιώνεται και βλέπει και καταλαβαίνει πράγματα που οι άλλοι δεν μπορούν ούτε να τα υποψιαστούν.

Παράδειγμα: Ο άνθρωπος που έχει μάτια, βλέπει πολύ περισσότερα από τον τυφλό. Κατά τον ίδιο τρόπο εκείνος που έχει τα μάτια της ψυχής ανοιχτά, βλέπει πράγματα που δεν τα βλέπει ο πνευματικά στραβός. Γι' αυτό ο πνευματικά τυφλός δεν μπορεί να καταλάβει εκείνον που έχει ανοίξει τα μάτια του στο φως του Χριστού και «βλέπει».

2. Αυτοί είχαν μάτια

Το 1821, όταν οι Τούρκοι κατέλαβαν την Χίο μάζεψαν τους χριστιανούς και τους είπαν: «Ή θα αρνηθείτε τον Χριστό ή θα σας σφάξουμε όλους». Πήραν τον Σταυρό -εκείνον που έχουμε στην εκκλησία, πίσω από την Αγία Τράπεζα- τον έβαλαν κάτω και τους λένε: «Όποιος θέλει να ζήσει, πατάει τον Σταυρό και γίνεται Τούρκος. Όποιος δεν θέλει να πατήσει τον Χριστό, σφάζεται τώρα».

Αλλά οι Χιώτες, ήξεραν ότι η ελευθερία της ψυχής και η ζωή κοντά στον Χριστό, είναι πράγματα πρώτης προτεραιότητας. Γι' αυτό αντί για άλλη απάντηση άρχισαν όλοι μαζί να ψάλλουν το «Χριστός ανέστη». Οι Τούρκοι φώναζαν ένα-ένα Χιώτη και του έλεγαν:

-Πάτα.

-Όχι! Απαντούσε εκείνος. Και αμέσως τον έσφαζαν.

-Οι υπόλοιποι που απέμεναν συνέχιζαν να ψάλλουν όλοι το «Χριστός ανέστη» μέχρι που τους έσφαξαν όλους, μερικές χιλιάδες ανθρώπους.

Όποιος έχει μόνο σωματικά μάτια, θα πει: «Άσχημα έκαναν». Όποιος όμως έχει μάτια πνευματικά, λέει: «Άριστα έκαναν». Δεν υπήρχε άλλος δρόμος. Αλλοίμονο αν διάλεγαν άλλο δρόμο. Θα πήγαιναν στον αιώνιο θάνατο, στον θάνατο της κολάσεως!

Διαβάζουμε στους βίους των Αγίων: Ο Άγιος Αντώνιος σε ηλικία δέκα οχτώ ετών, έφυγε από τον κόσμο και πήγε στην έρημο. Γιατί πήγε στην έρημο αυτό το παιδί; Τι ψάχνει να βρει; Άμμο; Ηλικία δέκα οχτώ χρονών σημαίνει ότι ο άνθρωπος ανοίγεται στην ζωή. Και είναι όλο λαχτάρα για να χαρεί την ζωή. Αλλά ο άγιος Αντώνιος παρότι νέο παιδί ψάχνει όχι για άμμο αλλά για τον Θεό και την βασιλεία Του. Γιατί σκέφτηκε: «Τι είναι η χαρά της ζωής μπροστά στην χαρά του παραδείσου; Τι είναι η χαρά του σαρκίου, μπροστά στην χαρά της καρδιάς;».

Η χαρά του πνεύματος, αδελφοί, η χαρά της ζωής κοντά στον Θεό είναι χίλιες φορές ανώτερη από όλες τις χαρές.

Την παλαιότερη εποχή τότε που δεν υπήρχαν αυτοκίνητα και αεροπλάνα, ξεκινούσαν με τα πόδια οι χριστιανοί, να πάνε να προσκυνήσουν στην Ιερουσαλήμ, στον τόπο που περπάτησε και σταυρώθηκε για την σωτηρία μας, ο Κύριος και Θεός μας Ιησούς Χριστός. Και έλεγαν: «Να αξιωθώ να φιλήσω τον τόπο που περπατούσαν τα πόδια τού Χριστού».

Πόσο καιρό περπατούσαν για να φτάσουν στην Ιερουσαλήμ; Μήνες περπατούσαν, έχοντας ελάχιστα χρήματα και μερικά παξιμάδια στο τσουβάλι τους. Ταξίδευαν τρώγοντας πενιχρά και υποφέροντας. Μερικοί δεν έφταναν ποτέ! Άλλοι δεν γύριζαν! Αλλά και εκείνοι που ξεκινούσαν και εκείνοι που τους προέμπαν το είχαν χαρά, ότι έμειναν τα κόκαλά τους στον δρόμο, βαδίζοντας προς την Βασιλεία του Θεού, πηγαίνοντας να συναντήσουν τον Κύριό μας Ιησού Χριστό.

Καλότυχος ο άνθρωπος που φροντίζει να ανοίγει τα μάτια του, για να βλέπει τον Θεό, την αξία της ψυχής και την αξία του παραδείσου. «Ο λύχνος του σώματος εστιν ο οφθαλμός». Φως για την ζωή, είναι το φως του λόγου του Θεού, το φως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Γι' αυτό Τον ονομάζει η Αγία Γραφή «το φως του κόσμου».

3. Χώρος αγάπης και στοργής

Το καλοκαίρι πολλοί άνθρωποι και ιδίως εκείνοι που ζουν στις μεγαλουπόλεις, σκέπτονται πώς θα μπορέσουν να φύγουν και να πάνε για λίγες μέρες στην εξοχή. Τι να κάνουν εκεί;

Απάντηση: Να εισπνεύσουν καθαρό αέρα, να αισθανθούν δροσιά, να ανανεωθούν. Και όταν γυρίζουν λένε: «Ζωντανέψαμε! Ανανεωθήκαμε!».

Έτσι κάνουν οι άνθρωποι για την σωματική ανανέωση. Αλλά υπάρχει ένας τρόπος που αν πάμε, ανανεωνόμαστε πνευματικά. Ο τρόπος αυτός είναι η Εκκλησία. Είναι ίσως στενός τρόπος κλεισμένος με πέτρες, τοίχους και στολισμένος με εικόνες. Επειδή όμως εκεί γίνεται η προσευχή και η δοξολογία του Θεού, ανανεωνόμαστε πνευματικά.

Ας πάρουμε την απλούστερη περίπτωση: Μπαίνεις στο ναό και βλέπεις την εικόνα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Εάν έχεις τα μάτια σου λίγο ανοιχτά βλέποντας την εικόνα θυμάσαι τι είναι ο Χριστός και τι έκανε για μας και

γεμίζει η καρδιά σου από δροσιά πνευματική, από χαρά, από ειρήνη, από ελπίδα, από αγάπη.

Και είναι φυσικό, γιατί θυμάσαι ότι ο Χριστός -ενώ ήταν πάνω στο Σταυρό- είπε στον ληστή: «Σήμερα θα είσαι μαζί Μου στον παράδεισο». Και σκέπτεσαι: «Δόξα τω Θεώ, δεν είμαι και σαν τον ληστή. Βέβαια τίποτε δεν έχω κάνει για την ψυχή μου. Αμαρτίες πολλές έχω, αλλά δεν είμαι ληστής. Αν λοιπόν αυτόν τον ελέησε ο Χριστός, μπορεί να ελεήσει και εμένα. Ας προσέξω όμως, γιατί ο ληστής άνοιξε τα μάτια του, και κατάλαβε ότι ο Χριστός είναι Σωτήρας του κόσμου και Τον επικαλέστηκε. Εγώ τα ανοίγω τα μάτια της ψυχής μου; Ωστε να ανοίξει έπειτα και το στόμα μου και να πω: «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού του ζώντος ελέησέ με, τον αμαρτωλό; Λυπήσου με και εμένα σαν τον ληστή και παράλαβέ με κοντά Σου;».

Τι άλλο γίνεται μέσα στην εκκλησία; Η δοξολογία του Θεού.

Τι ψάλλουμε; «Άγιος ο Θεός, Άγιος Ισχυρός, Άγιος Αθάνατος, ελέησον ημάς». Αυτό τον ύμνο τον ψάλλουν οι Άγγελοι στον ουρανό. Εμείς τους βοηθάμε. Η Εκκλησία την ώρα της λειτουργίας γίνεται Παράδεισος. Βασιλεία των ουρανών. Και όποιος μπαίνει μέσα ανανεώνεται ψυχικά.

Μετά ακούμε το: «Άξιόν εστιν ως αληθώς μακαρίζειν σε την Θεοτόκον, την αιμακάριστον και παναμώμητον και Μητέρα του Θεού ημών. Την τιμιωτέραν των Χερουβείμ και ενδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ». Λέμε αυτό τον ύμνο στην Παναγία γιατί γέννησε τον Χριστό που ήλθε στον κόσμο να μας σώσει. Και σκεπτόμαστε: «Τι μεγάλο πράγμα είναι να μοιάσει κανείς λίγο, ένα ελάχιστο στην Παναγία και να την επικαλείται κάθε μέρα»!

Ακόμα μέσα στην Εκκλησία γίνεται ένα μεγάλο μυστήριο.

Το μεγαλύτερο πράγμα που ζητάμε, είναι η ζεστασιά της αγάπης και της στοργής.

Όλα να λείπουν από τη ζωή μας, όταν έχουμε αγάπη και στοργή, είμαστε χορτάτοι.

Στην Εκκλησία έχουμε τη στοργή του Χριστού. Που τα θυσιάζει όλα -και τον εαυτό του- για την σωτηρία μας. Θυμάστε τι έγινε όταν γύρισε ο άσωτος υιός στον Πατέρα του; Ο Πατέρας τού άνοιξε την αγκαλιά του, τον προϋπάντησε και τον φίλησε.

Αυτό το φίλημα του επουράνιου Πατέρα, είναι η εγγύηση της αγάπης Του και της στοργής Του. Είναι η διαβεβαίωση ότι θα μας δώσει τη Βασιλεία του. Γι' αυτό μη μοιάζουμε στους ειδωλολάτρες που έχουν το νου τους μόνο στο φαί, στο ρούχο, στο σπίτι και στα επίγεια. Θα αγωνιστούμε και γι' αυτά αλλά σαν

χριστιανοί.

Τι σημαίνει σαν χριστιανοί; «Ζητείτε πρώτον την Βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού». Να ξέρετε ότι η Βασιλεία του Θεού είναι μεγαλύτερο πράγμα από κάθε επίγειο. Το πρώτο είναι να αποκτήσει κανείς τον Παράδεισο και την αιώνια ζωή.

Όποιος σκέπτεται έτσι, έχει τα μάτια του ανοιχτά.

Όποιος δεν σκέπτεται έτσι, η τα έχει κλειστά, η σιγά-σιγά κλείνουν και τυφλώνονται.

Να μην επιτρέψει ο Θεός να κλείσουν τα μάτια μας για την Βασιλεία του Θεού. Αλλά μέρα με την ημέρα να τα ανοίγουμε όλο και περισσότερο, για να δούμε το «φως το αληθινό» και να αποκτήσουμε τη ζωή την οποία μας δίνει ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός. Αμήν.-